

[Justitsministeren.]

i dagspressen havde fremhævet de uafhængiges forslag som sagligt langt det bedste. Der er en ondskabsfuld sjæl, der har sagt til mig — men det må da være løgn — at det er Stig Iuul, der har skrevet det ærede medlems forslag.

Jeg har ingen erindring om, at der skulle være givet udtryk for, at man skulle indkalde særlig kvalificeret sagkundskab til at se på disse forslag. Jeg vil gerne sige, at jeg efter at have set på forslagene og den behandling, de har fået, føler mig overbevist om, at vi i justitsministeriet ubetinget råder over særlig kvalificeret sagkundskab. Jeg skynder mig at tilføje, at det er ikke mig, jeg tænker på.

Det ærede medlem vendte tilbage til den tanke, at den kommission, der havde behandlet hele problemet, skulle have udtalt sig om forslagene. Jeg må fastholde, at jeg synes, at når en kommission når til det standpunkt, at den ikke mener, det er rigtigt at fremsætte et sådant forslag, så kan man ikke — helt i strid med, hvad kommissionens altovervejende flertal mener — pålægge den at gøre det alligevel. Det er den slags ting, man nu ikke kan; det er åndsfriheden, der trues med undertrykkelse, ærede medlem, det er det værste af alt.

Jeg konstaterer imidlertid med glæde, at det ærede medlem konkluderede, at det ærede medlem og hans parti vil stemme for regeringens lovforslag. Det gør jeg med så meget mere glæde, som jeg forstod, at det ærede medlem var meget betænkelig, fordi han ikke havde haft denne særlig kvalificerede sagkundskab til at se på det, men alligevel ville det ærede medlem stemme for vort lovforslag, fordi det vigtigste var at få en ministeransvarlighedslov.

Må jeg afsluttende sige, at når også jeg anbefaler vedtagelse ikke alene af de stillede ændringsforslag, men også ved tredje behandling af det samlede lovforslag, er det ud fra den betragtning, at det forslag, folketinget nu samler sig om, er et forslag, der bygger på straffeloven og på erstatningsretten, alene med de særregler, som må anses for påkrævede. Der er ikke behov for yderligere særregler. Det, vi tilvejebringer her, er en lov byggende på principper, der ikke afviger fra de principper, vi i øvrigt anerkender på disse områder.

Helga Pedersen: Jeg vil kun gøre en bemærkning i anledning af det ærede medlem hr. Helge Larsens kommentar til afsnittet i betænkningen vedrørende visse beslutninger fra folketingets side. Det ærede medlem understregede, at det, det ærede medlem havde tænkt på under de forhandlinger og overvejelser, der havde været, var dette, at der her først og fremmest var tale om et parlamentarisk ansvar, men det ærede medlem ville ikke udelukke — og således måtte jeg også forstå standpunktet — at der også i givet fald kunne blive tale om et retligt ansvar. Jeg er glad for denne klaring af det ærede medlems standpunkt, og jeg er naturligvis enig i, at hvis denne klaring ikke var sket, kunne det ærede medlem heller ikke have tilsluttet sig udvalgsbetænkningen i den form, den har her, men jeg vil blot tilføje, at dette, at der først og fremmest er tale om et parlamentarisk ansvar, det er ikke noget særligt for de nævnte folketingsbeslutninger, som vi særlig har diskuteret. Jeg tror, der er almindelig enighed om, at det i overvejende grad er et parlamentarisk ansvar, der træder frem, når man overhovedet vil foreholde en minister ansvar for den ene eller den anden handling — og da navnlig når det er i direkte forbindelse med folketingets beslutninger af en eller anden art — så noget særpræg er der ikke tale om.

Jeg vil lige tilføje i den forbindelse, at når vi fra vor side sluttede os til det standpunkt, som der var givet udtryk for af et mindretal i den kommission, der afgav betænkning om disse spørgsmål, når vi sluttede os til det standpunkt, at der skulle være en særlig lovgivning om disse spørgsmål, så sluttede vi os alene til dette: en lov skal vi have, men derimod ikke til den udtalelse, der også fandtes i betænkningen, at det pågældende mindretal ønskede, at det retlige ministeransvar skulle indtræde som — jeg tror, det var udtrykt på den måde — et mere normalt led i det parlamentariske liv. Jeg tror næsten, jeg kan sige det på den måde, at vi snarere ønsker, at der slet ikke bliver brug for at gøre et retligt ansvar gældende.

Herluf Rasmussen: Jeg synes, at der altid er noget smukt ved, at man trækker det medmenneskelige ind i argumentatio-